

Prijatelj mladine.

(Ob petdesetletnici smrti sv. Janeza Boska.)

Že rahlo upognjen pod težo let, a vedrega in prijaznega obličja se vrača duhovnik iz sosednje župnije. Duhovne vaje so tam in tudi on se je udeležil pridig: dve sta bili dopoldne in dve popoldne. Dohiti ga kmalu dečko kakih desetih let, živih črnih oči in črnih, kodrastih las. Spoštljivo pozdravi duhovnika.

»Si bil tudi ti pri govorih, mali?« ga vpraša duhovnik.

»Da, prečastiti, pri vseh pridigah sem bil doslej,« odvrne deček.

»No,« ga vpraša duhovnik pol za šalo pol za res, »pa si kaj razumel iz tega, kar je g. pater povedal?«

»Seveda, prečastiti, vse sem razumel.«

»Vse! To je zares veliko!« se je šalil gospod. »No, bomo videli: povej mi štiri stavke iz popoldanskega govora, pa ti dam štiri solde.«

»Štiri stavke iz prvega ali drugega govora?«

»Iz katerega hočeš. Pa se spominjaš, o čem je prav za prav g. pater govoril?«

»Seveda, prečastiti! G. pater je govoril o tem, da svojega spreobrnjenja ne smemo odlašati.«

»No in kaj je povedal o tem?«

»Tri točke je obsegal govor. Katero hočete, da vam ponovim?«

»O, katero hočeš,« je smehljaje se odgovoril duhovnik.

»Dobro, ponovil vam bom vse tri.«

Deček je začel. V lepi zvezi je ponovil vse tri točke prvega popoldanskega govora: grešniku, ki vztraja v slabem, bo pač nekoč zmanjkalo časa, milosti in volje za spreobrnitev in božji kazni ne uide.

Kmalu so duhovnika in njegovega malega spremljevalca došli tudi drugi ljudje, ki so se vračali od pridig. Tiho so se pridružili in dolga pot je minevala, ne da bi opazili, tako je vse očaral mali dečko, ki je z jasnim otroškim glasom zvesto ponavljal resni govor g. patra.

»Izborno!« je vzkliknil začudeni duhovnik ob zadnjih dečkovih besedah. »Vidim, da si si dobro zapomnil prvi govor. Pa tudi drugega?«

»Naj vam tudi drugega ponovim vsega?«

»Ne, povej mi le kak stavek.«

»Dobro! Veste, prečastiti, kaj me je najbolj prevzelo ob drugem govoru? Opis trenutka, ko obupana duša pogubljenega zopet sreča svoje telo ob poslednji sodbi.« Nato je deček živo ponovil prizor, kot ga je orisal g. pridigar.

Vsa družba je bila prevzeta nad izredno dečkovo bistrostjo. Dobri stari duhovnik je bil ganjen. Čudovit otrok! Kako izreden spomin! Nehote mu je vstalo vprašanje: kaj bo iz tega otroka? Bo li s svojim talentom drugim v pomoč ali v pogubo? Pod vtisom teh čustev se je nadaljeval dvogovor:

»Si li hodil v šolo?«

»Ah ne! Znam brati in malo pisati.«

»Pa bi želel v šole?«

»O pa kako! A kaj, ko nismo bogati, petero nas je in mama pravi, da ne zmore.«

»In zakaj bi hotel študirati?«

»Postal bi rad duhovnik.«

»Zakaj bi rad postal duhovnik?«

»Privabil bi k sebi mladino, poučeval bi jo v krščanskem nauku, varoval pred slabim. Vidim, da dečki postanejo slabi, ker mihče ne mara zanje. — Pa oprostite, prečastiti, doma smo,« je končal deček.

Res, prispeli so do razpotja: nekaj korakov po stezi je do male vasi.

Duhovnik je za trenutek postal. Zroč v jasne dečkove oči je dejal:

»Dobro! Rad ti bom pomagal po svojih močeh. Obiščita me v nedeljo z mamom.«

S hvaležnim pogledom je dečko obljubil. Vesel je nato hitel za drugimi domov.

Duhovnik je sam nadaljeval pot proti domu. Še vedno mu je vstajalo vprašanje: kaj bo iz tega dečka, obenem pa mu je še odmeval preprosti, a jasni dečkov odgovor: Postal bi rad duhovnik — za mladino...

Kaj je postal ta deček?

Prav pred petdesetimi leti je bilo, 31. januarja 1888. Preko Turina v Italiji pravkar doni večerni Ave. V skromni sobi velikega zavoda leži duhovnik, častitljiv starček, miren, nem. Na obrazu blažen nasmeh, globok mir. Dolga vrsta dečkov gre mimo tega svojega največjega prijatelja v življenju, duhovnika Don Boska. Vsak z rosnimi očmi zre nasmeh na njegovem obrazu, osrečujoči nasmeh, ki ga je bil tolikrat deležen v življenju. Vsakemu se zdi, da zdaj zdaj zopet spregovore usta besedo, kot jo je le on, Don Bosko, znal povedati na srce. — Sedaj pa le še nem nasmeh.

In letos, ob petdesetletnici te ločitve: tisoči in tisoči njegovih duhovnih sinov — salezijancev, desetisoči mladih src, ki v salezijanskih zavodih v svoji pripravi na življenje z veselim srcem in pesmijo na ustih služijo Gospodu, stotisoči njegovih prijateljev po vsem svetu se ga s hvaležnostjo spominjajo, pojo mu navdušene hvalnice, zagotavljajo mu zvestobo, žele posvetiti svoje življenje po vzoru njega, svetnika katoliške Cerkve — sv. Janeza Boska.

Mladina pri kralju za božič 1937.

